

DÖBRENTEI KORNÉL

Őrangyalom halála

*Lovaglunk e maradék tájon,
ha nem nyerünk
s nyergünk üres,
szívünk rühes,
tevegelünk.*

*Szeretet, bosszú, mindegy – fájjon.
Vagy zuhanunk fekélylő éjbe;
nyers kátránypapírból a bőre.
Szurokvadász pók ránt le mélybe,
sötétség kitanult dublőre.*

*Sivatag: olajkent homokóra,
a szél port morzsol, nem tud róla,
nem segít, hogy hány az óra.
Idő nincs, csak szélcsatorna.
De mindent elbir a dromedár,
érzi, porladt testünk hova száll;
vándordalnok, én is vezeklek,
mint akit úznek, úgy tevegleg.
Nyom nem marad, csak vak szemhatár.*

*Felhő-cafatokra tépett ég,
nincs más, csak alant vagy felettebb.
Kondenzcsík karistolta szemed,
rajta hangya is által mehet,
nem látsz vele, börtönzi jég,
jó majd gyöngé tél, és szétreped.
Kérdelek, megszállott trombitás,
holt szemben, miért e rianás,
ez volna a langy-remény jele:
enged Isten-háta hidege?*

*Szántás-barna csuhában kúszom,
mag és menny talán megfogán,
tabu azt kikaparni onnan;
túl sok megszarolt-létű túszon
kevés volt vérpocsékló roham,
fölégetett falu elüszkölten?
Utánam! – vezényszó dörren,
viszhangozza szív, s valaki lőtt...
Fölbuknak az elszántan elsők,
szívütemükből a dobverők*

*kinémulnak, pergőtűz veret,
fogy a Föld, mint a Hold s a sereg;
szuronnyal lemetszett hímtagok
venyigeszőnyegén roskadok,
most minden halál itt lett enyém.*

*Nincs szomorúbb, mint az az ország,
mely elhagyatott, mint kutyaól,
s kikopott belőle a jószág:
elnyűtt visszhang, mi visszacsahol;
zászlókból kitaposták a vért,
meggyalázták a szűzi fehért,
maradt ábránd-maszatos a zöld:
lesz még tavasz, mit degeszre tölt?*

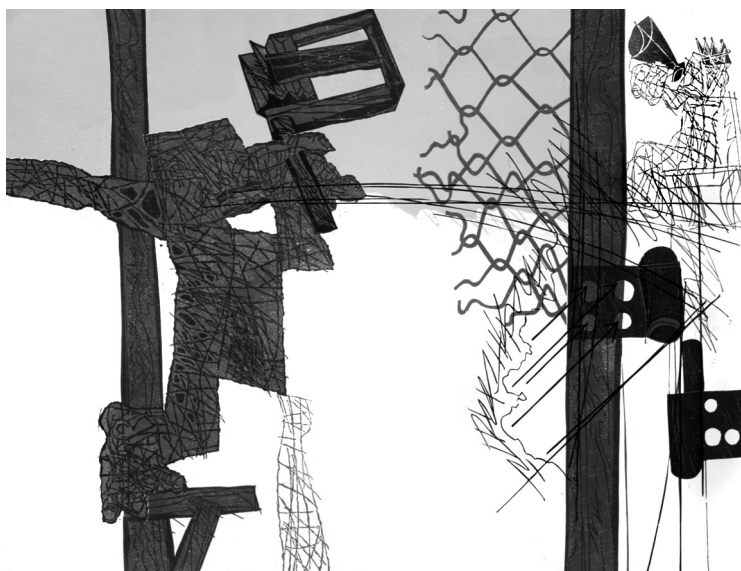
*Kék sárteke Föld, történelem-
tágásra szűkített mord való,
zordonan is szép hiedelem,
eltévedt jószág üget velem,
szó, szándék, mi gyomrából való,
nékem nem ajándék, veszedelem;
ha a tartalmát kiengedem
(a csel hősi, bár alávaló);
nem fegyverek győznek, trágyaszag,
s az emlékezet, mely ásatag,
az életre buzdítva fut tova
a Szent Mihály gyepplőtelen lova.
Gyászhuszárok, ti mindnyájan itt,
a pántlikás ösztön mit gyanít?
Magyarország, már megint hova?
Továbbra is ide, vagy oda.
YES. DA.*

*Fölöttem repül a szárnyas ló,
nekem lábaim roggyanóban,
vonszolnak testüregig porban.
Kaptat velem Trójai Faló,
én leszállani már nem merek,
fognak kék sodronyú visszerek.
Lent üvöltnek éhes farkasok,
falkába verődnek ellenem,
visszavonítani hangom rekedt,
kurtán, furcsán elbánnak velem.
Futni nem tudok, nem akarok,
sarkamban lihegnek, fönt sasok.
Elgennyedt seb borít rengeteg.
Ki az, ki innen kikecmereg?
Élek még, vagy már halott vagyok?*

*Ha kapnék egy szabályos mankót,
amit nem verlábakra szabnók,
gyors magyar invalidus volnék,
érdemermek tükrében ottlét
fénylene, majd látszik, felbukom
(lám, a hősi halált is unom).
Elöttem fehér fátyolhalom
gubancban: lelőtt őrangyalom,
egy csomóban nyugoszik velem,
oda az egyetlen védelem.*

*Összeraknálak, segít újra,
lelkemet átadva, beléd fűjva?
Röpíts turulhatáron túlra,
tanulja, mit tegyen lényegem.
Velem az alapnégy lételem,
vigyenek el egy új, nagy útra,
feküdjek mezőn, ázzak újra,
rothadjak konok megújulva,
hadd hihessem, vagyok megint még,
nem ez lesz a végzetem sírja,
remélve, hóval kezelt húsom
kitart, nem vesz reményt, nem búsong,
kibőjtöli, ha jó a csíra.*

Pomáz, 2015. július 4.

Báász Imre: Rácstörő, 1976 (Székely Nemzeti Múzeum, Sepsiszentgyörgy)